

XVII.

Краевѣковна баллада.

Имахъ млада годеница,
Гиздава, игрива,
Хубава кат' Майска китка,
Мила, обичлива . . .

*
* *

Съ румяни тя бѣ ланити,
Съ бѣлички рѣчици,
Легкичка тя бѣ, по-легка
Отъ балкански птици . . .

*
* *

Имахъ и приятель върень
И благоразуменъ,
Милостивъ, великодушень,
Въщъ и сладкодумень . . .

*
* *

Годеница и приятель
Се споразумяхъ, —
И побѣгнѣхъ въвъ Влашко,
И тамъ се вѣнчахъ.

XVIII.

A m o r !

Любовъ, — мечта на херувимъ пропѣденъ отъ небето,
Отломъкъ отъ божественна идея, —
Безкраенъ миръ отъ свѣтлини на момъка въ сърцето,
Въ очитъ на момата Епопея.
